

det Spørgsmaal, som ogsaa den ærede Cultusminister berørte, Spørgsmaalet om Vansteligheden af for Fremtiden at staffe Menigheden en Præst, som kan prædike paa Dansk. Jeg indrømmer, at det for en Menighed som denne, der staaer meget isoleret her i Danmark, kan være overordentlig vansteligt at faae en Sjælesørger, som virkelig kan være passende for Menigheden. Det kan være overordentligt vansteligt, netop fordi det er vansteligt at faae en Mand, der fuldstændig er Dansk voksen; men jeg indseer slet ikke, at Spørgsmaalet bliver enten vanskeligere i saa Henseende eller lettere, hvad enten der skal prædikes Dansk eller Tydsk; thi det er dog klart, at Ingen kan være Sjælesørger i denne Menighed, eller paatage sig denne Gjerning, som ikke er Dansk mægtig. Han kan hverken forestaae Underviisningen i Skolen eller tale med Menighedens Medlemmer paa en kraftig Maade om deres Sjælesorg, naar han ikke kan Dansk. Hele det Spørgsmaal, om der skal prædikes Dansk eller Tydsk i Kirken, forekommer det mig, at man meget urigtigt har sat i Forbindelse med det økonomiske Spørgsmaal og derved fremkaldt det Svar fra Menigheden, som — det er min fuldkomne Overbeviisning — vilde, naar dette ikke var Tilfældet, gaae i en ganske anden Retning, og dette endog ikke blot saaledes som nu, at der er et Fleertal imod et Mindretal, men saaledes, at det vilde komme aldeles eenstemmigt. Man maa have en Præst, som kan tale Dansk; det er en Nødvendighed, denne Menighed kan ikke have en Præst, som kun kan tale Tydsk eller Fransk eller hvilket som helst andet Sprog. Det kan være vansteligt at staffe en saadan Præst, men denne Vanstelighed staaer ikke i Forbindelse med det Spørgsmaal, om han skal prædike Dansk eller Tydsk. Enhver Mand, der har modtaget en saadan Udbannelse, at han kan forestaae et Præsteembede, vil kunne prædike Dansk, naar han overhovedet har sat sig saa meget ind i dette Sprog, som det vil være nødvendigt for, at han overhovedet kan virke i Menigheden. Man maa vel husse paa, at det, at holde et Foredrag, som man i Forveien kan overtænke, et Foredrag, som bevæger sig i en ganske enkelt Retning, i hvilken man særlig kan kjende de Udtryk og Bendinger,

som hyppigst vende tilbage, paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade, er ingenlunde nær saa vansteligt som overhovedet at virke i denne danske Menighed. Jeg siger tillige, at Grunden til, at det er mig om at gjøre, at denne Sag bliver taget paa en anden Maade, er den, at det er min Overbeviisning, at dette Spørgsmaal staaer feilagtigt for en stor Deel af Menighedens Medlemmer, og at det er steet, fordi man har fastholdt disse to Ting som en Eenhed, der ikke have Noget med hinanden at bestille, det, at der skulde prædikes Dansk i Kirken, og det, at Præsten skulde have et Tillæg. Naar den ærede Kirke- og Underviisningsminister udtalte, at Menigheden ikke engang havde ønsket noget Tilskud fra Statens Side, og at han for sit Vedkommende i alle Tilfælde var betænkelig ved et Tilskud fra Statens Side, især da de allerede i Forveien havde temmelig betydelige Privilegier, saa staaer det ogsaa som sikkert for mig, og det er jo Noget, man let kan indse, at Grunden, hvorfor Menigheden i sin Tid har udtalt sig imod et Tilskud fra Statens Side, naturligvis ikke var nogen som helst anden end den, at den meget vel indsaae, at om et saadant Tilskud vilde der, saalænge Privilegierne bestode, som de bestaae nu, ikke ret vel fornuftigvis kunne være Tale, og derfor meente, at naar den udtalte sig i den Retning, saa vilde man komme tilbage til den og forlange Pengene af den selv. Jeg vil tilstaae — men det er et Spørgsmaal, som jeg ikke ønsker sat i Forbindelse hermed —, at det forekommer mig, at det nok kunde være muligt at ordne flere af disse Forhold med Hensyn til de ældre Privilegier, som ikke i alle Henseender ere hensigtsmæssige efter de nuværende Forhold, paa en saadan Maade, at de vedkommende Menighedsmedlemmer kunne være tjente dermed, og at der samtidig netop derved i andre Henseender kunde komme baade for det Offentlige og for Byen heldigere Forhold tilstede, end der for Diebliffet findes der. Herom skal jeg imidlertid ikke i Diebliffet udtale mig videre, thi dette Spørgsmaal forekommer mig ikke at staae i absolut Forbindelse med det, som er Gjenstand for min Forespørgsel. Jeg vender tilbage til det, og det er det, som for mig staaer som Hovedsagen, at en